

нали подиръ своя народенъ водачъ. Тълпата се извивала като гигантска змия презъ тѣснитѣ и криви улици на Цариградъ и очудвала минувачитѣ, другъ прѣтъ не видѣли толкова народъ събранъ на едно мѣсто. На пукъ на мъглявото време и неприятния цариградския мокъръ снѣгъ, тълпата нарастнала до толкова, че изпълнила двора на великия везиръ и задрѣстила околнитѣ улици, Ето че се зададе каляската на везира. Грѣмки викове: „искаме си владицитѣ“ „не щемъ патриарха“! — процепили въздуха. Хиляди рѣце размахали нависоко фермана, забученъ на единъ прѣтъ.

Великиятъ везиръ се стресналъ. Такова събрание никога не било ставало до тогава въ Цариградъ. Той повикалъ Славейкова и му казалъ да убеди народа да се разотиде. Славейковъ се обърналъ къмъ народа, и на турски езикъ, за да го чуятъ всички, казалъ: „Идете си мирно; везиртъ чу нашитѣ желанія!“ Но въ сѣщото време той на български езикъ, за да го не разбератъ турцитѣ, извикалъ: „не си отивайте! Стойте тукъ и викайте да освободятъ владицитѣ!“

Народтъ стоялъ на мѣстото си и викалъ въ единъ гласъ: „Искаме си владицитѣ; доведете ни владицитѣ!“

Следъ нѣколко дни заточенитѣ владици се завърнали въ Цариградъ, посрещнати съ голѣмо тържество отъ всички българи. Славейковъ станалъ герой на деня. Мало и голѣмо сѣ за него приказвало.

Следъ освобождението

Освобождението завари Славейкова учитель въ Стара Загора. Презъ време на възстанието въ 1876 год. той билъ подозрянъ въ бунтовничество, билъ